

**1. Θεόφραστου Σακελλαρίδη (1882-1950): Οπερέττα *Βαφτιστικός*.
Δομή και ποιητικό περιεχόμενο.**

Το είδος του ελαφρού μουσικού θεάτρου που φέρει την ονομασία Οπερέττα παρουσιάζεται και αναπτύσσεται στην κεντρική Ευρώπη κατά το δεύτερο μισό του 19ου και το πρώτο μισό του 20ού αιώνα. Από τη δεκαετία του 1870 η ευρωπαϊκή οπερέττα εμφανίζεται και στην Ελλάδα, ενώ στο τέλος της πρώτης δεκαετίας του 20ού αιώνα ανεβαίνουν στην Αθηναϊκή σκηνή και οι πρώτοι ελληνικοί εκπρόσωποι του είδους. Η οπερέττα *Βαφτιστικός* (1918) του Θεόφραστου Σακελλαρίδη (1882-1950) υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες στο χώρο του ελληνικού ελαφρού μουσικού θεάτρου στην εποχή του, μάλλον επειδή ο δημιουργός του κατάφερε να συνδυάσει ένα κείμενο με πολύ ενδιαφέρουσα πλοκή και συνεχείς απρόσμενες εξελίξεις κωμικού χαρακτήρα με μία εύληπτη μουσική επένδυση, η οποία φέρει στην πλειονότητά της τη μορφή στροφικού χορευτικού τραγουδιού. Από την αναλυτική προσέγγιση του έργου προκύπτουν αρκετά ενδιαφέροντα συμπεράσματα, όσον αφορά τη δομή και τη σχέση της με την απόδοση του ποιητικού νοηματικού περιεχομένου. Ο συνθέτης δεν αρκείται στην παράθεση κατά διαδοχή ωραίων μελωδιών και απλοϊκών εναρμονίσεων, υλικό που θα ήταν αρκετό για τη ικανοποίηση των περιορισμένων στο επίπεδο της διασκέδασης αναγκών του κοινού του. Η δομική συνοχή δεν βασίζεται μόνο στην αυτούσια επανάληψη μελωδικών γραμμών ή και ολόκληρων τραγουδιών. Η μοτιβική ανάπτυξη και επεξεργασία, πάντα θεωρούμενη στο πλαίσιο του ελαφρού αυτού είδους, παίζει έναν ουσιαστικό ρόλο στη διατήρηση της συνέχειας. Παράλληλα το νοηματικό περιεχόμενο του λόγου και η σκιαγράφηση των ανθρώπινων χαρακτήρων και των εκάστοτε εξελισσόμενων καταστάσεων υποστηρίζονται επαρκώς μέσα από τη διασύνδεσή τους με συγκεκριμένα μοτίβα, είτε αυτά λειτουργούν ως εξαγγελτικά, είτε όχι. Η ποιότητα της μουσικής σύνθεσης του Σακελλαρίδη στο συγκεκριμένο έργο, σε συνδυασμό πάντα με το αμείωτο ενδιαφέρον της πλοκής του σεναρίου, συνέβαλε τα μάλα στην διαχρονικότητα του *Βαφτιστικού*.

**2. Έρευνα για τεκμήρια νεοελληνικής μουσικής στη κεντρική Ευρώπη.
Ευρήματα των τελευταίων μηνών στη Νάπολη (Ιταλία) και στη Βιέννη (Αυστρία).**

Το Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών, σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Μουσικής και Παραστατικών Τεχνών του Graz, υλοποιεί ειδικό ερευνητικό πρόγραμμα καταγραφής, συλλογής και ψηφιοποίησης της έντεχνης Ελληνικής μουσικής. Η έρευνα για τη συλλογή του υλικού λάμβάνει χώρα σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο καθώς και στις χώρες που έχουν σπουδάσει οι περισσότεροι Έλληνες συνθέτες του 19ου και 20ού αιώνα (Ιταλία, Γαλλία, Αυστρία και Γερμανία). Σκοπός είναι η δημιουργία μίας συλλογικής και όσο το δυνατόν πληρέστερης βάσης δεδομένων, στην ελληνική και στην αγγλική γλώσσα, η οποία θα εμπεριέχει τα μουσικά κείμενα των έργων των Ελλήνων Συνθετών σε ψηφιακή μορφή και θα χρησιμοποιείται αποκλειστικά για τη μελέτη και τη διάδοση της νεοελληνικής μουσικής στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Ο ερευνητής που υλοποιεί το πρόγραμμα μάς ενημερώνει για τη συνολική πρόοδο του έργου και ακολούθως αναφέρεται συγκεκριμένα στα αποτελέσματα των δύο πρόσφατων ερευνητικών ταξιδιών του εξωτερικού: στη Νάπολη, όπου εδρεύει το Conservatorio San Pietro a Majella, δηλαδή το ίδρυμα που σπούδασε η πλειοψηφία των Επτανησίων συνθετών, καθώς και στη Βιέννη και στο Μουσικό Πανεπιστήμιό της, πρώην Μουσική Ακαδημία, η οποία επίσης φιλοξένησε πλειάδα σημαντικών Ελλήνων συνθετών, όπως Καλομοίρης, Λογοθέτης, Ιωαννίδης, Σαμαράς, κ.α.